

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

3 juli 2007

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de heren Jan Roegiers, Johan Verstreken en Bart Martens,
de dames Margriet Hermans en Helga Stevens en de heer Herman Schueremans –**

betreffende het veroordelen van homofobie in enkele EU-lidstaten

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden,
Internationale Samenwerking en Toerisme
uitgebracht door mevrouw Anne Marie Hoebeke**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire.

Vaste leden:

de heren Stefaan Sintobin, Roland Van Goethem, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, John Vrancken;

de dames Sabine Poleyn, Miet Smet, de heren Luc Van den Brande, Johan Verstreken;

de heren Gilbert Bossuyt, Jan Roegiers, mevrouw Anissa Temsamani;

de heer Marnic De Meulemeester, de dames Stern Demeulenaere, Anne Marie Hoebeke.

Plaatsvervangers:

mevrouw Agnes Bruyninckx, de heer Werner Marginet, mevrouw Marie-Rose Morel, de heer Christian Verougstraete, mevrouw Linda Vissers;

de heren Ludwig Caluwé, Stefaan De Clerck, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Koen Van den Heuvel;

de heren Bart Caron, Kurt De Loor, Jacky Maes;

de heer Louis Bril, mevrouw Patricia Ceysens, de heer Marc van den Abeelen.

Toegevoegde leden:

de heer Eloi Glorieux;

de heer Jan Loones.

Zie:

1183 (2006-2007)

– Nr. 1: Voorstel van resolutie

INHOUD

Blz.

I.	Inleidende uiteenzetting door mevrouw Patricia Prendiville, afgevaardigd-bestuurder van ILGA-Europa.....	4
II.	Bespreking.....	6

DAMES EN HEREN,

In het licht van haar werkzaamheden rond het voorstel van resolutie betreffende het veroordelen van homofobie in enkele EU-lidstaten ging op datum van donderdag 28 juni 2007 in de Commissie voor Buitenland Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme een hoorzitting door met mevrouw Patricia Prendiville, afgevaardigd-bestuurder van de vzw ILGA-Europa (de Europese regionale afdeling van de International Lesbian and Gay Association).

De Poolse overheid die, bij wege van haar diplomatieke vertegenwoordiging in België, eveneens was uitgenodigd om haar visie op het voorliggende voorstel van resolutie te geven, was niet vertegenwoordigd op de hoorzitting.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR MEVROUW PATRICIA PRENDIVILLE, AFGEVAARDIGD-BESTUURDER VAN ILGA-EUROPA

Mevrouw Patricia Prendiville, afgevaardigd-bestuurder van de vzw ILGA-Europa: Ik dank u voor de uitnodiging en ben gaarne bereid uw vragen te beantwoorden over de specifieke situatie in het Polen van de laatste jaren. Ik zal ook een algemene schets geven van wat er zich afspeelt, niet alleen in Polen, maar ook in de rest van Europa. Ik werk voor ILGA-Europa, de Europese regionale afdeling van de International Lesbian and Gay Association. ILGA is een non-profitorganisatie die lobbyt bij Europese instanties, de Raad van Europa, het Europees Parlement en de Europese Commissie. We besteden daarbij specifiek aandacht aan de relevante ontwikkelingen in de onderscheiden lidstaten van de Europese Unie en van de Raad van Europa.

We onderkennen en erkennen ter zake ook dat de EU niet zoveel ervaring heeft met mensenrechten als de meer specifiek daarop gerichte Raad van Europa. We willen desalniettemin de EU-landen wijzen op hun verantwoordelijkheid ten opzichte van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), waarbij alle leden van de Europese Unie verplichtend partij zijn. We zijn er ons ook terdege van bewust dat de gelijke rechten en mensenrechten van lesbische, homoseksuele, transseksuele en biseksuele mensen (LGBT-people) nog een hele uitdaging vormen in en voor heel wat Europese landen. We werken in de 47 landen van de Raad van Europa. We stellen vast dat er binnen die groep grote verschillen bestaan tussen de zuidelijke, de noordelijke, de westelijke en de oostelijke landen inzake de houding die men aanneemt ten opzichte van een gelijke behande-

ling van lesbiennes en homo's.

Jammer genoeg moet geconstateerd worden dat homofobie in wezen nog steeds wijd verspreid is in Europa. Dat kan gaan van wettelijke ongelijkheid tot sociale omgangsvormen, de curricula in scholen, de belangenverdediging, de opleiding van dokters, advocaten, gezondheidswerkers, financiële deskundigen e.d.m.

In bepaalde landen, waaronder België, is er reeds een hoge mate van bescherming, inclusie en gelijkheid. In andere landen is er nog helemaal geen bescherming. Homofobie lijkt misschien een enigszins vreemd woord, maar het wordt gebruikt om dezelfde mechanismen als voor racisme en seksisme te beschrijven. Het woord klinkt alsof het betekent: schrik voor lesbische, homoseksuele, transseksuele en biseksuele mensen. Maar eigenlijk betekent het niet echt schrik, maar eerder discriminatie op basis van seksuele geaardheid. Seksuele oriëntatie maakt echter wezenlijk deel uit van de menselijke aard. Discriminatie op die basis moet dan ook totaal uitgesloten zijn.

Homofobie neemt ook zeer uiteenlopende vormen aan van openlijke of verdoken discriminatie over schelden tot en met fysiek geweld. Gebrek aan rechten en ongelijkheid bevindt zich ergens in het midden van dat spectrum. Soms is het motief van de wettelijke ongelijkheid dat mensen pertinent geloven dat het juist is om te discrimineren op basis van seksuele geaardheid, op dezelfde manier als ze voorheen dachten dat het juist is om te discrimineren op basis van geslacht of ras.

Dit jaar is er een Eurobarometer afgenomen. Sommige bevindingen over de thematiek en de perceptie van de seksuele geaardheid zijn bijzonder negatief. Er blijken finaal maar weinig landen te zijn waar de hele bevolking achter de gelijke behandeling van holebi's staat.

Ik wil drie of vier fundamentele opmerkingen met betrekking tot de situatie in Polen maken. Het voorstel van resolutie is een bijzonder goed en welkom initiatief. Het gaat over en is geïnspireerd door reële ontwikkelingen aldaar in de voorbije jaren. De Gay Pride-parades zijn verboden in Krakau en Warschau.

Nadat de mars vorig jaar in Warschau verboden was, is er een geding aangespannen bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De uitspraak kwam er een paar maanden geleden. Het is een voor ons gunstige uitspraak, die stelt dat alle regeringen de verantwoordelijkheid hebben om het fundamentele mensenrecht van vrijheid van vergadering te beschermen. De Poolse autoriteiten gaven als reden voor het verbod hun bezorgdheid voor de openbare

orde. Dat argument volstaat volgens het Hof niet. Volgens het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens hebben regeringen de verantwoordelijkheid om het recht op vrije samenkomst te garanderen, zelfs als diegenen die zich verenigen voor iets pleiten waarmee de meerderheid van de bevolking het niet eens is.

Dat was dus een duidelijke uitspraak voor wat de Poolse regering betreft. Er zijn gelijkaardige uitspraken over manifestaties in Chisinau in Moldavië, over Riga in Letland, over Tallinn in Estland. En ook in Vilnius in Litouwen, gebruikte de burgemeester dat argument om een Gay Pride-activiteit te verbieden. De vrijheid van vereniging en vrijheid van samenkomst vormden dus reeds verschillende keren het voorwerp van een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het Hof, maar ook de Commissaris voor de Mensenrechten en de secretaris-generaal van de Raad van Europa, Terry Davis, hebben een duidelijke boodschap gegeven. Via het commissiesecretariaat werden u trouwens hun toespraken overgemaakt.

Het tweede aspect van de situatie in Polen is het wetsvoorstel over het onderwijs. Dat is om twee redenen verontrustend. Vooreerst gaat het in tegen de Europese richtlijn tegen arbeidsdiscriminatie, die door Polen al in nationale wetgeving is omgezet. De Europese Commissaris voor Werkgelegenheid sprak daarover vorige maand in het Europees Parlement te Straatsburg. Ook die speech maakt deel uit van de bundel die u werd bezorgd. Op dat moment was er nog geen wetsvoorstel, maar hij was heel duidelijk dat dergelijke wet zou ingaan tegen de Europese richtlijn tegen discriminatie op het werk. Desalniettemin hebben de Poolse autoriteiten het voorstel ingediend. We werden ter zake echter reeds gerustgesteld door de Europese Commissie, die de Poolse autoriteiten zal laten weten dat ze onverkort tegen dat wetsvoorstel is.

Het wetsvoorstel wil lesbische en homoseksuele leerkrachten uit het onderwijs bannen, alsook lesinhoud die holebi-jongeren stimuleert om zich goed te voelen bij hun seksuele geaardheid. Uit onze studie over de sociale inclusie van jonge LGBT-mensen blijkt nochtans dat het risico op zelfmoord in die groep groter is, vooral bij jonge homo's. Elke vorm van begeleiding en geruststelling voor die jonge mensen zal desondanks geschrapt worden uit het Poolse schoolcurriculum.

Een ander punt van bezorgdheid is dat een aantal Poolse politici, waaronder de eerste minister en de minister van Onderwijs, heel openlijk homofobe uitspraken gedaan hebben, ook tijdens bezoeken in andere Europese landen. Ze hebben lesbische en homoseksuele mensen afgeschilderd als mensen

zonder rechten. Ze hebben schaamteloos gezegd dat er in Polen geen homo's zijn. En als er dan toch enkele zijn, zijn het volgens die politici zieke mensen die hulp nodig hebben en steun om te veranderen.

Op nationaal niveau zou dat misschien nog afgedaan kunnen worden als een behoorlijk plat politiek manoeuvre. Op internationaal vlak gaat die redenering echter niet op. De Poolse regering moet in principe immers zorg dragen voor het behoud van haar populariteit bij haar internationale partners, en dan met name bij de regeringen van andere EU-staten. Aangezien ze hiermee niet lijkt in te zitten, gaat het dus niet alleen over een publieke pose voor intern gebruik. Het is duidelijk een indicator van het reële conservatisme van de Poolse regering en van haar gebrek aan steun voor gelijke rechten.

Een van haar eerste maatregelen was trouwens het sluiten van het Poolse orgaan voor de gelijkheid van seksen, met als argument dat mannen en vrouwen in Polen al gelijk behandeld worden. Ieder weldenkend mens weet nochtans dat er geen land ter wereld is waar de geslachten echt gelijk zijn. De sluiting van het orgaan is indicatief voor het feit dat Polen de gelijkheid niet wil steunen.

Mijn organisatie lobbyt dus, maar is uw regering heel dankbaar dat zij de kwestie opneemt in haar buitenlands beleid. Dat is momenteel nog tamelijk ongewoon. Een aantal regeringen heeft ons wel reeds benaderd om de kwestie van LGBT-gelijkheid op te nemen in hun buitenlands beleid. Ze zullen de kwestie aankaarten bij hun Poolse tegenhangers en als er Poolse afgevaardigden naar hun land komen. Er zijn echter te weinig Europese landen die dat doen. Daarom zijn we heel blij dat Vlaanderen dat wel wil doen.

Het is de bedoeling dat we zowel met de andere Europese regeringen als op nationaal vlak acties blijven ondernemen. Op die manier zullen de rechtszaken, gebaseerd op het EVRM en de demarches van de EU aanhouden. We hopen dat het wetsvoorstel er niet door zal komen omdat het ingaat tegen het Europese recht. Op internationaal vlak is het belangrijk aan te tonen en te benadrukken dat de andere landen dergelijke achterhaalde wetten niet zullen tolereren.

Doorheen de recente ontwikkelingen schemert ook nog steeds de op een aantal punten behoorlijk dubbelzinnige Poolse houding in de Tweede Wereldoorlog door. Sommige groepen die men nu wil discrimineren, zouden toen naar de kampen gezonden zijn. Dergelijke retoriek ontspoot soms. Joden, zigeuners en Roma hebben in Polen ook te kampen met dergelijke fobische commentaren.

De voorzitter: Volledigheidshalve wil ik de spreek-

ster er wel op wijzen dat het voorstel van resolutie niet van de regering uitgaat, maar een initiatief is van parlementsleden naar de Vlaamse Regering toe.

II. BESPREKING

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: In de documenten zit een vonnis van 31 mei 2007 (Polakowski v. Polen) over een permanente verlenging van een aanhoudingsmandaat. Was de geaardheid van de gedetineerde daar het motief?

Mevrouw Patricia Prendiville: Dat is een materiële vergissing, er is per ongeluk een verkeerd document in onze documentatiebundel terecht gekomen. Ik probeerde een uitspraak van het EHRM van 3 mei 2007 over de vrijheid van samenkomst (Baczkowski v. Polen) bij te voegen, meer specifiek over het recht van de holebi-organisatie om een optocht te houden vorige zomer in 2005.

Mevrouw Margriet Hermans: Polen en vele andere landen, hebben formeel de rechten van de mens erkend. Zijn misstappen van landen juridisch strafbaar? Hoe juridisch afdwingbaar is het EVRM met andere woorden? Bestaat er bijvoorbeeld een discriminatieorgaan in Polen waar gedupeerden klacht kunnen neerleggen en juridisch bijgestaan worden?

Mevrouw Patricia Prendiville: In Polen bestaat er geen dergelijke organisatie. Zoals ik al zei, werd het enige orgaan dat ijverde voor gelijke rechten, vorig jaar door de Poolse overheid gesloten. Het enige verhaal dat gedupeerden nu nog hebben, is zich te richten tot de Europese rechtsorganen. Daarvoor moeten echter eerst alle rechtsmiddelen in eigen land uitgeput zijn. De organisatie moest dus eerst het verbod in de lokale rechtbank aanklagen, zich daarop tot het Poolse hooggerechtshof richten en pas dan de beslissing van dat gerechtshof aanklagen voor het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Polen heeft het EVRM ondertekend, dus kunnen zijn onderdanen zich tot het hof wenden.

Sinds vorig weekend weten we dat Polen van de EU een vrijstelling verwacht met betrekking tot het Handvest van de Grondrechten. Polen vindt dat het te veel westerse waarden opgedrongen krijgt. Het land heeft dan wel tal van internationale en Europese verdragen (EVRM, de Internationale Verklaring van de Rechten van de Mens) ondertekend, maar het wil ze niet naleven. Daarom is het in Polen niet gemakkelijk om via gerechtelijke weg gelijk te krijgen. ngo's en individuen worstelen zich door het Poolse rechtssysteem om zich finaal tot de internationale rechtbanken te kunnen wenden. Hun protest verloopt

dus via de juridische, niet via de sociale weg.

De heer Jan Roegiers: Ik dank de spreker, ook voor haar steun aan dit resolutievoorstel. Er is hard gewerkt aan een evenwichtige tekst over homofobie in een aantal lidstaten, Polen in het bijzonder. Het baart me zorgen dat de Poolse regering haar mening tracht te verankeren in Europa. Vorige week heeft Polen, naar aanleiding van de formulering door de Europese Raad van het mandaat van de toekomstige Intergouvernementele Conferentie, een unilaterale verklaring afgelegd. Deze luidt: "Het handvest heeft in geen enkel opzicht gevolgen voor het recht van de lidstaten om wetgeving vast te stellen op het gebied van de openbare zeden, het familierecht en de bescherming van de menselijke waardigheid alsmede de eerbieding van de lichamelijke en de morele integriteit van de mensen." Daaruit blijkt overduidelijk de wel bijzonder kritische houding van de Poolse regering ten aanzien van abortus en euthanasie, maar ook haar afwijzing van andere samenlevingsvormen dan het klassieke familiale patroon. Polen verankert die meningen in zijn Europese houding. De huidige Poolse regering zal allicht niet eeuwig aan de macht blijven, maar heeft dan wel het pad geëffend voor soortgelijke verklaringen.

Uit uw toelichting leid ik af dat andere landen minder ver gaan dan het voorstel van resolutie dat hier voorligt. Klopt dat, en wat is er precies uitzonderlijk aan dit voorstel?

Mevrouw Patricia Prendiville: Wat ik eigenlijk bedoelde met uitzonderlijk, is dat het sowieso een van de weinige is die ik al gezien heb. Er zijn gewoon nog niet veel dergelijke voorstellen op nationaal vlak. Vanuit het Britse en het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken zijn er ook aanmoedigende signalen inzake resoluties.

In de afgelopen maanden hebben zowel de Poolse president als de Poolse minister van Onderwijs verschillende internationale conferenties bezocht. De president deed in Dublin homofobe uitspraken. In een katholiek land als Ierland dacht hij andere dan de klassieke familiale samenlevingsvormen zonder tegenspraak te kunnen afkeuren. Hij verwachtte daar misschien zelfs enige steun voor discriminatie op basis van seksuele geaardheid. Het verbaasde hem dat zulks niet het geval was. De manier waarop Poolse regeringsafgevaardigden in het buitenland ontvangen worden neemt dus duidelijk in belang toe.

Het maakt wel degelijk een verschil als er in alle beleidsdomeinen oog is voor dat probleem. Als het gaat over toerisme bijvoorbeeld, kunnen andere regeringen de vraag stellen of hun inwoners met een andere seksuele geaardheid veilig kunnen reizen in Polen. Het is onze ervaring dat samenkomsten van

holebi's in bepaalde landen niet veilig zijn. Zolang hun seksuele geaardheid uit geen enkel uiterlijk kenmerk blijkt, worden de mensen met rust gelaten. Van zodra ze echter hun geaardheid op de een of andere manier tot uiting brengen, beginnen vaak de problemen.

Leden van onze raad en staf hebben in verschillende Europese steden al voorwerpen naar hun hoofd geslingerd gekregen omdat ze deelnamen aan Gay Pride-parades. De homofobie en de haat zijn niet exclusief Pools, maar het is belangrijk dat andere landen die dat soort gedrag niet aanvaarden, hun stem verheffen. Ze moeten de betrokken landen diets maken dat ze de mensenrechten moeten garanderen.

De Poolse verklaring inzake het Handvest van de Grondrechten, is inderdaad een gevaarlijk precedent. Deze Poolse regering zal niet eeuwig aanblijven, maar niemand weet wat er daarna zal komen. Het is belangrijk om waakzaam te zijn voor elke schending van mensenrechten. Daarom is het zo belangrijk dat democratieën de boodschap geven dat dit niet oké is.

Een van de sterke punten van ngo's is dat ze partnerschappen afsluiten. ILGA verzet zich samen met de Joodse organisaties, de Roma- en zigeunerorganisaties tegen het beleid van de Poolse overheid. Zo voelen ook zij de solidariteit. De overtuiging dat sommige mensen het inherent minder waard zijn om als mens behandeld te worden, moet worden bestreden.

De heer Jan Roegiers: Ik was vorig jaar in Krakau en werd er bekogeld met eieren en stenen. Er was wel politiebescherming, maar die liet dergelijke inbreuken oogluikend toe. Ik kan dus ten volle beamen wat mevrouw Prendiville zegt.

De heer Johan Verstreken: Het verbaast me hogelijks dat de Poolse ambassade niet reageert op een initiatief van een parlement. Klopt het dat holebi-leerkrachten geweerd zullen worden uit het onderwijs? De ombudsvrouw pleitte voor een beroepsverbod voor homoseksuele leerkrachten, sporttrainers en kunstdocenten. Zal men dat echt proberen door te drukken of zijn het maar geruchten? De dame in kwestie zei immers dat ze niet juist geciteerd was en eigenlijk pedofielen bedoelde. Worden in Polen holebi's en pedofielen op dezelfde lijn geplaatst? Steunt de publieke opinie de voorstellen van de Poolse regering? Gaan alle coalitiepartners ermee akkoord? Komt homofobie ook in andere EU-lidstaten voor?

De heer Karim Van Overmeire: Ik wil me aansluiten bij die laatste vraag. Ondanks de titel van de resolutie is de inhoud ervan heel erg op Polen geconcentreerd. Het zou interessant zijn Polen te vergelijken

met de Baltische staten en met Rusland, dat ook deel uitmaakt van de Raad van Europa. Hoe specifiek is de Poolse situatie in Midden- en Oost-Europa?

Een aantal optochten is verboden, niet alleen in Polen maar ook in andere landen. Niet alleen dit soort optochten, maar ook andere optochten werden trouwens verboden. Er zijn in Polen mogelijks plannen om een onderwijswet te veranderen, maar het blijft voorlopig wel nog bij plannen. Tot slot zijn er de uitspraken van politici waarvan sommige zeggen verkeerd geciteerd te zijn. Is het dossier tegen Polen derhalve wel sterk genoeg om er zo op te focussen? Uiteindelijk is het altijd mogelijk zich te wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hoe ernstig is de feitelijke situatie? Het heeft geen zin ons blind te staren op een aantal uitspraken en citaten.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Wat is het standpunt van de oppositie in Polen?

Mevrouw Patricia Prendiville: Zoals ik al zei, komt homofobie in heel wat Europese landen voor, niet alleen in Polen. Het is gevaarlijk om alleen te concentreren op Polen. Dit jaar was er een legale optocht in een park in Riga. Het park was omsingeld door de politie en iedereen werd uit het park geleid, op een bus gezet en naar een andere stad gebracht. Ze mochten dan in kleinere groepen terug naar Riga. Het was bijna zoals een zoo: de deelnemers zaten in het park, de politie stond eromheen. De optocht vond plaats in een openbare ruimte, namelijk het park, maar het was geen vrije optocht. Desalniettemin was het een grote verbetering ten opzichte van het jaar ervoor. Toen werden er menselijke uitwerpselen, eieren, flessen en stenen naar de deelnemers gegooit. Ook dan was er trouwens politie aanwezig.

Sommige landen maken vooruitgang en verzekeren het recht op samenkomst. Ze doen dat soms echter op een heel rigide manier. In Boekarest bijvoorbeeld, was er twee weken geleden een optocht tussen twee cordons politieagenten. De politie hield dus de optocht en het publiek gescheiden.

Polen is een moeilijk land voor holebi's, maar het is geen unicum. Ook in de Baltische landen zijn er tal van incidenten, zoals vorige zomer in Tallinn. De burgemeester van Vilnius wou zelfs de EU-vrachtwagen voor diversiteit (de zogenaamde 'Stop-discriminatie-truck') niet toelaten. Die truck maakt een tournee door de Europese landen in het kader van een Europese campagne voor diversiteit en tegen discriminatie. Op nationaal vlak moesten alle ngo's overeenkomen over een aantal acties om de EU-wetgeving over arbeidsgelijkheid bekend te maken. Omdat de holebi-organisaties de regenboogvlag wilden laten wapperen als deel van het

evenement, verbood de burgemeester het hele gebeuren. Het argument was dat hij de veiligheid van de bevolking van Vilnius niet kon garanderen. De tour werd dus ook afgelast omdat de EU de truc niet wou zenden als een van de rechten, beschermd door de Europese wetgeving, a priori uitgesloten werd.

Polen is een extreem voorbeeld, maar het zou niet verstandig zijn te denken dat het probleem tot dat land beperkt blijft. Ook tijdens de optocht in Moskou waren er arrestaties en geweld, buitenlanders werden, zogenaamd voor hun veiligheid, weggevoerd. De vrijheid van samenkomst is zo zichtbaar dat het gemakkelijk is te denken dat het de enige vorm van homofobie is. Er zijn echter nog heel veel andere vormen, zoals ik al zei, en ook daar moeten we ons terdege van bewust zijn.

Er doen inderdaad heel wat geruchten de ronde over de wijziging van de onderwijswet. Het ontwerp is ingediend, maar er is nog heel wat discussie. Ontwerpen worden ook niet noodzakelijk wet. De Europese richtlijn, omgezet door Polen, en de aanvaarding van de criteria van Kopenhagen, maken het illegaal om holebi-leerkrachten te verbieden. Ontslaan op basis van seksuele geaardheid is immers bij wet verboden. Desalniettemin kent de wet vrijstellingen op basis van de religieuze overtuiging van de instantie. Die uitzondering is als excuus gebruikt om geen holebi-leerkrachten aan te nemen in sommige landen. Dat is duidelijk een te ruime interpretatie van die wet en vooral van de uitzonderingen erop.

Het gaat vooralsnog dus nog maar om een wetsontwerp en ik denk dat het moeilijk zal zijn om het goedgekeurd te krijgen. Het is immers flagrant in tegenspraak met bestaande regelgeving van een hoger niveau. De Europese Commissie is ook heel alert voor wat dergelijke wetsvoorstellen betreft en informeert Polen continu over zijn wettelijke verplichtingen.

De oppositiepartijen in Polen zijn geneigd niets te zeggen over de kwestie omdat ze vrezen voor hun populariteit. Ze willen het niet hebben over gelijke rechten voor vrouwen en mannen, LGBT-rechten en evenmin over de rechten van mensen met handicaps. Voor hen is dat laatste alleen een medische en geen sociale kwestie. Ze willen het niet hebben over de rechten van diegenen aan de rand van de maatschappij. Sommige oppositiepartijen steunen het wel, maar willen zich er niet openlijk over uitspreken. Ze willen verkozen worden en deze kwesties zijn helemaal niet populair in Polen. Er is met andere woorden geen sterke oppositie die voor gelijke rechten kan ijveren. Onze Poolse leden krijgen wel wat steun van de socialisten en de groene parlementsleden. Maar

het socialisme is in Polen – gezien het recente verleden – niet echt populair.

De voorzitter: Ik dank de spreker voor haar constructieve medewerking aan onze commissiewerkzaamheden.

De verslaggever,

Anne Marie
HOEBEKE

De voorzitter,

Karim
VAN OVERMEIRE